Kate Douglas Wiggin

SUB ARIPA CRĂCIUNULUI

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura Sofia

București

MICA PASĂRE A ZĂPEZILOR

Celor mai dragi copii din lume,
Bertha, Lucy și Horațio

***

O, copilași, încă nu știți
Câtă putere are-a voastră rugă
Și nici de ce, prin viață toți trecând,
Pe Prunc L-avem drept călăuză!

SCRISOARE-PREFAȚĂ[1]

Draga mea întâi-născută,

Iată-te din nou pe masa mea de scris, după mai bine de un sfert de veac, într-un veșmânt cu totul nou; unul mult mai frumos decât cel pe care-l purtai odinioară, când tu și cu mine ne-am început împreună viața literară! Eram tânără pe atunci, la primii mei pași timizi într-un ținut necunoscut, cu tine, toiagul meu fragil în care mă sprijineam. Iată-ne din nou, față în față, la capătul lungii călătorii. Îmi amintesc atât de bine începutul ei! Casa se afla în vârful unui „deal ce săruta cerul". Într-o zi senină, dacă priveai departe, foarte departe, în jos și în zare, ochiul prindea licărul albastru al Golden Gate[2] și costișele verzi ale țărmului marin. Era un ținut vesel și scân-

[1] „Scrisoarea-Prefață" a fost publicată în ediția aniversară din 1912, la un sfert de veac de la apariția primei ediții din 1886 (*n. red.*).

[2] Golden Gate – strâmtoarea care leagă Golful San Francisco de Oceanul Pacific; numele, dat în secolul al XIX-lea de exploratorul John C. Frémont, este anterior construirii podului omonim (*n. red.*).

teietor, scăldat în soare, măturat de vânturi imberbe, presărat cu flori ce se revărsau pe marginea drumului ori pe coaste, prin grădini ori printre gardurile vii. Colțul nostru de lume își făcea ultimele pregătiri pentru un Crăciun verde, californian, și, cu toate că semnele exterioare – atât de familiare ale sărbătorii – nu erau acolo, Duhul Stelei se afla pretutindeni, în fiece inimă, ceea ce-mi dă speranța că ceva din el s-a strecurat și în carte.

Odaia în care am scris era atât de minunată! (Întotdeauna va fi!) Neîncăpătoare pentru personajele tale, toate mai reale pentru ochiul minții mele decât am izbutit vreodată să le fac să pară pe hârtie; iar aerul însuși al încăperii respira fraze atât de melodioase, încât biata mea pană nu le putea da nici formă, nici așterne pe pagină într-o ordine frumoasă și firească.

Acum, în timp ce scriu această prefață, nu văd decât o fâșie îngustă de cer de iarnă între acoperișurile și hornurile orașului. Tinerețea a rămas în urmă, într-o pâclă aurie, dar uimirea este încă aici, iar lumina apusului nu este mai puțin frumoasă decât zorile pentru călătorul dornic de fiecare milă a drumului.

Mi-ai fost un bun prieten, cartea mea – cel mai bun! Tu ai fost aceea care „mi-ai luat povara din spinare” și „mi-ai izbăvit mâinile de că-

ratul coșurilor”[1]. Chiar de la început, ai adus banii cu care niște copii au putut fi scăpați din învălmășeala și primejdiile unor străzi sordide și duși într-un loc cu soare, siguranță și bucurie[2]. Apoi m-ai luat de mână și m-ai condus în lumea mai mare și plină de zgomot în care trăiește publicul. Tu m-ai făcut părtașă tuturor acelor experiențe noi și stranii care-l tulbură atât de plăcut pe un neofit. E de-ajuns să-ți văd titlul atât de familiar, ca toate să-mi revină proaspăt în minte – șpalturile de corectură, despre care sporovăiai cu aer doct în fața familiei tale cuprinse de respect; apoi lucrul însuși, între coperte, și tremurul când le deschideam pe ascuns și din text se năpustea asupra mea câte o exprimare stângace pe care o nesocotisem mai înainte, în toată acea obositoare vânătoare de greșeli! Apoi recenziile, într-un amestec de laude și critici; pe urmă, scrisorile de la necunoscuți; apoi, după ani, povestea întreagă surâzându-ți voios, duios și recunoscător din șirurile răbdătoare de litere

[1] *Cf. Ps*. 80, 5.

[2] *Mica pasăre a zăpezilor* a fost concepută de Kate Douglas Wiggin cu un scop filantropic precis: să strângă fonduri pentru Silver Street Free Kindergarten din San Francisco, prima grădiniță gratuită de pe Coasta de Vest, întemeiată de autoare în 1878 pentru copiii săraci și imigranți. Fără a ne oferi alte amănunte în această prefață alcătuită ca o scrisoare adresată chiar propriei povestiri, Wiggin mărturisește, la un sfert de veac de la tipărirea primei ediții, că aceasta fusese scrisă în scop filantropic (*n. red*.).

în relief tipărite pentru nevăzători; iar, în cele din urmă, să te văd tradusă în limbi străine.

Nu ești o carte dintre cele de seamă, draga mea întâi-născută! Să nu-ți închipui asta și nici să lași norocul care te-a însoțit încă de la naștere să ți se urce la cap. Ți-ai păstrat într-adevăr locul mai mult decât ar fi putut spera cineva, căci n-ai avut un Dickens care să închidă un Tiny Tim în chihlimbarul paginilor tale și să-ți facă astfel Colindul să trăiască pentru totdeauna! Nu ești decât o povestioară plăcută și tihnită, cu ceva simpatic în tine, care ți-a adus cititori.

De-aș fi avut mai multă artă cu care să te înzestrez – chiar cu prețul de a fi avut mai puțină inimă! –, însă ți-am dat din amândouă tot ce aveam de dat, iar mai mult de-atât n-am putut. În schimb, m-ai răsplătit în fel și chip, neobișnuit și preafrumos, până la a-mi aduce prietenii aproape, în ținuturi străine, unde am fost primită cu drag de dragul tău.

Du-te, așadar, cărticică, într-o nouă călătorie prin lume! Iată mulțumirile mele, bun camarad, iată binecuvântarea mea! Bun venit și rămas-bun!

Kate Douglas Wiggin,
New York, aprilie 1912

MICA PASĂRE A ZĂPEZILOR

Când abia mijeau zorile zilei de Crăciun, în liniștea deplină, nu se auzea decât zăpada moale troienind acoperișurile, în familia Bird[1] se născu un copilaș.

Aveau de gând să o boteze Lucy, dacă ar fi fost fetiță; însă nu se așteptaseră să vină chiar de Crăciun, iar un prunc născut în această zi nu putea primi un nume oarecare – asupra acestui lucru întreaga familie era de acord.

Se aflau cu toții în camera copilului, sfătuindu-se asupra numelui. Domnul Bird era de pă-

[1] „Mica pasăre a zăpezilor" trimite atât la numele familiei Bird („pasăre"), cât și la nașterea lui Carol în dimineața de Crăciun – „carol" însemnând în engleză și „colind". Expresia *snow-bird* nu desemnează o singură specie, ci a fost folosită pentru mai multe păsări asociate cu iarna și zăpada. Una dintre păsările numite în engleză *snowbird* este *snow bunting* – pasărea-omătului (*Plectrophenax nivalis*), o mică pasăre care nu se teme de iarnă. Numele de „pasăre a zăpezilor" a fost dat, de-a lungul timpului, și altor păsări văzute în anotimpul rece: *iunco*-ului cu ochi negri, chinghiței alpine, cocoșarului, sturzului viilor, pescărușului alb, gaiței canadiene și, în unele regiuni, pițigoiului american cu cap negru. Mici, vioaie și neînfricate în mijlocul zăpezii, par să ducă pretutindeni cu ele o fărâmă de viață și de bucurie – întocmai ca micuța Carol (*n. red.*).

rere că, întrucât contribuise la alegerea numelor celor trei băieți, acum se cuvenea să lase această chestiune cu totul în seama doamnei Bird. Donald voia să se numească Dorothy, după fetița drăgălașă, cu părul ondulat, care îi era colegă de bancă la școală. Paul alesese Luella, căci așa o chemase pe dădaca lui cât a fost el mic, până să poarte prima pereche de pantaloni – iar numele acesta îi trezea tot felul de amintiri liniștitoare. Unchiul Jack spuse că prima fetiță dintr-o familie trebuia întotdeauna să poarte numele mamei, oricât de nepotrivit s-ar fi întâmplat să fie acel nume.

Bunica declarase că preferă să nu ia parte la această discuție, moment în care toată lumea își aminti deodată că doamna Bird se gândea să o boteze pe fetiță Lucy, după cum o chema și pe bunica. Și, deși putea părea lipsit de delicatețe din partea ei să aleagă acest nume, în împrejurările de față ar fi fost împotriva firii să sugereze orice alt nume.

Hugh, „bebelușul de până atunci", dacă se poate spune așa, stătea într-un colț, fără să scoată o vorbă, simțind însă, în chip misterios, că fusese detronat. Căci, iată, acum venise un alt bebeluș – o eventualitate pe care nici prin gând nu-i trecuse să o ia în calcul – și, pe deasupra, „cea dintâi fată": o formă și mai gravă de trădare, care îl făcu de-a dreptul verde de gelozie.

Dar chestiunea era prea importantă pentru a fi lămurită pe loc, din mers. În plus, mama nu fusese întrebată, iar tuturor li se părea absurd, la urma urmelor, să se evite o hotărâre cu desăvârșire înțeleaptă, justă și fără cusur.

Motivul pentru care au adus în discuție subiectul atât de devreme era faptul că doamna Bird n-ar fi îngăduit niciodată să-l apuce noaptea pe vreunul dintre copiii ei înainte de a i se fi dat un nume. Era o persoană de caracter într-atât, încât s-ar fi înroșit de rușine să pățească așa ceva. Spunea că a-i lăsa pe binecuvântații prunci să tot stea așa, în așteptare, luni la rând, era de ajuns pentru a-i marca pe viață. De asemenea, a mai spus că, dacă omul nu se putea hotărî în primele douăzeci și patru de ore, era semn că... dar nu voi repeta ce a mai spus, căci v-aș putea crea idei preconcepute despre cea mai fermecătoare femeie din lume.

Așa încât Donald și-a luat velocipedul cel nou și a ieșit afară să se plimbe cu el pe trotuar și să-i lovească la fluierul piciorului pe trecătorii nevinovați. În timpul acesta, Paul își învârtea titirezul muzical pe treptele din fața casei.

Doar Hugh nu se dădea dus din locul unde se petrecea esențialul. S-a așezat pe ultima treaptă a scării de pe hol, și-a izbit de câteva ori capul de balustradă, cât să-și dezlănțuie furia, apoi